

Pavol Fabian

Ketamínový fantóm

MARENČIN PT

PAVOL FABIAN

Ketamínový fantóm

MARENČIN PT

© Pavol Fabian, 2010
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2010
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Roman Klčo, 2010
Design © Katarína Marenčinová, 2010
Jazyková úprava Dana Brežňanová
240. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-072-3

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2011

I.

7. máj piatok

1. Biela dodávka pomaľovaná reklamou vitamínových prípravkov Vitaglob zabočila poza rad tehlových obytných domov postavených v päťdesiatych rokoch minulého storočia do slepej uličky. Na prízemí bloku domov susedili malá kaviarnička, v ktorej sa grupovali pochybné indivíduá, predajňa obuvi a lekáreň Chamomilla.

Mladý vlasatý šofér dodávky privádzajúcej zdravie v tabletkách mal rádio pustené naplno. Vedno s momentálne vychyteným, i keď obéznyim spevákom radostne hulákal:

„... neverím, že si nebola vyrobená pre mňa...“

Pri speve myslel na tú svoju, dúfajúc, že bola vyrobená pre neho. Do stretnutia s ňou mu bolo treba rozviezť tovar už len do štyroch lekární. Nechcel sa nikde zbytočne zdržiavať.

Biela dodávka prudko zabočila k lekárni a zastala pri zadnom, služobnom vchode. Mladík vyskočil z kabíny, z ktorej surový hlas rockového speváka ďalej deklamoval:

„... dúfam, že nie si ľahká moc...“

Šofér neprestal spievať, len stíšil hlas. V kabíne mohol súťažiť so spevákom, kto vie zaspievať text srdcervúcejšie, ale na ulici s ním zápoliť nechcel.

Vodič firmy AZpharma stlačil zvonček pri zadnom vchode. Nečakal, kým mu otvorí. Vrátil sa k autu, ktorého motor ticho priadol, otvoril posuvné bočné dvere a z nákladného priestoru vybral škatuľu prelepenú lepiacou páskou. Čerpal sa na nej výrazný nápis fixkou: lekáreň Chamomilla 1/1. Znamenalo to: jeden kus z celkovo jedného kusa dodávky. Bola pomerne veľká, ale nie ťažká. Keď prekonal dva schodíky k zadnému vchodu, dvere lekárne sa otvorili.

Práve si notoval:

„... prisahám, že ak mi odoláš, tak sááám, zostanem do smrti sááám...“

Korpulentnejšia magistra okolo päťdesiatky sa ho pohotovo spýtala:

„To vážne?“

„Samozrejme!“ zazubil sa, potom úradnejšie dodal: „Dobrý deň, AZpharma, dodávka...“

Obaja vošli dnu, dvere nechali otvorené. Magistra preletela pohľadom dodací list, podpísala ho na malom stolíku umiestnenom za vchodovými dverami, odtrhla ho od faktúry a podala mu ho vo chvíli, keď z auta zneli slová refrénu:

„... neverím, že si nebola vyrobená pre mňa...“

„Nejako vás ten spev prešiel...“ podpichla ho.

Šofér krátko zauvažoval, ako by zakontroval na jej podpich-

nutie, ale zrazu si uvedomil, že intenzita hudby akosi slabne. Vyšiel na ulicu a zostal stáť ako obarený, lebo jeho dodávka práve vycúvala z parkovacieho miesta a vzápätí prudko vyrazila do hlavnej ulice. Za volantom na okamih zazrel chlapíka v čiernom.

„Stoj! Kurva, stoj!“ rozbehol sa za ňou, ale dodávka s otvorenými bočnými dverami sa už zaradila do hlavného prúdu a rýchlym kľúčovaním zmizla za rohom.

2. Službukonajúci operátor policajného zboru práve rozmýšľal, či do šálky vsype aj tretiu lyžičku kávy, keď zazvonil telefón:

„Dobrý deň, chcem nahlásiť krádež auta.“

„V poriadku, kedy sa to stalo?“ spýtal sa operátor.

„Teraz, v tomto momente, ešte som ho videl miznúť za rohom!“ zadýchane drmolil šofér firmy AZpharma.

„O aké auto ide?“

Šofér chvatne oznámil operačnému dôstojníkovi typ, farbu, evidenčné číslo, svoje meno aj vlastníckovo. Mal pocit, že policajť nevníma naliehavosť situácie. Nazdával sa, že okamžite zalarmuje pohotovostné motorizované jednotky a sústredí ich okolo miesta činu.

„Dobre, všetko som si zapísal, ešte mi povedzte číslo, z ktorého ho voláte, aby som si mohol overiť, či nejde o nemiestny žart.“

„Žart?! Ukradli mi auto a vy sa tu chcete zdržiavať nejakými telefonátmi?!“ vybuchol šofér. Očakával rýchlejšiu policajnú reakciu. Napriek tomu nahlásil svoje telefónne číslo.

Službukonajúci dôstojník overil pravdivosť telefonického oznámenia a vyhlásil pátranie po ukradnutom motorovom vozidle značky Renault Partner, evidenčné číslo BA 126 FO.

Renault s nápisom Vitaglob medzitým vysokou rýchlosťou zabočil do Blumentálskej ulice. Zotrvačná sila v ostrej zákru-

te vymrštila z otvorených bočných dverí kartónovú škatuľu. Tupo buchla o asfalt a zakotúlala sa pod krík na trávnatú plochu pred kostolom.

3. V pube U koníka sa aj napriek protifajčiarskym zákonom dal vzduch krájať. Cez belavé obláčiky cigaretového oparu svietila veľká LCD obrazovka a miestnosťou hučali rozvášnené hlasy dvoch seriálových hercov, predstavujúcich taxikára a jeho nespokojného klienta. Taxikár napokon zvalu s klientom, odtým do bezchybného drahého obleku, ukončil jediným dobre miereným knokautom, ktorý ho poslal k zemi.

„Tá scéna mi teda nepripadá príliš zo života...“ povedal muž sediaci na nepohodlnom valcovitom brvne – typickom „sedadle“ používanom v tomto pube. Chlapík, ktorý vetu vyslovil, tiež nevyzeral veľmi z reálneho života. Na hlave mal kožený klobúk so širokou strechou, spod ktorého mu trčal malý vrkoč. Výstredný výzor dotvárali dalíovské fúziky. Bol to Tony Schremer, produkčný z najsledovanejšej súkromnej televízie.

„Pre tento diel som predsa *storylajny* nepísal ja!“ ohradil sa spolusediaci Eugen Kostúr – známy scenárista a literát.

„Veď nehovorím, že si to spáchal ty... ale...“ chlácholil ho produkčný a labužnícky odpil zo svojej tulamorky.

„Ale?“ zdvihol obočie Kostúr.

„Vieš, to je práve tá vec, kvôli ktorej som sa s tebou chcel stretnúť...“

„Aká vec?“

„Seriál.“

„Čo sa deje?“

„Autorom tejto časti síce nie si ty, ale si autorom iných častí...“ v rozpakoch naznačil produkčný.

„Tak to už vyklop, o čo ide?“

Kostúr nervózne krútil ešte stále oroseným pohárom piva.

„Tak dobre. Sme kamaráti takmer od detstva, takže na rovinu. Seriál bol tvoj nápad, dobre sa uchytil, mal rekordnú sledovanosť, ale v poslednom čase mám pocit, že texty, ktoré dodávaš, kvalitou akosi zaostávajú za tvojím štandardom. Deje sa niečo?“

Kostúr sa naňho prekvapene zahľadel, potom nasmeroval ukazovák kamsi nad nich:

„To je tvoj osobný názor alebo mi práve tlmočíš názor niekoho iného?“

„Je to názor vedenia televízie, ale aj ja som pobadal istý kvalitatívny pokles. Akoby si stratil tvoj povestný *zicflajš*. Odovzdávané texty vzbudzujú dojem, že ide len o prvú vodu, akoby si si nenechával dosť času na ich uležanie.“

Eugen Kostúr sa zarazene uškrnul.

„Ale nemysli si, že som tento názor inicioval vo vedení ja. Prišli s tým sami. Argumentovali najmä poklesom sledovanosti a fakt je, že seriál zaznamenal pomerne veľký divácky prepad.“

Kostúr si vzdychol a tváril sa, akoby chcel povedať – a čo s tým mám robiť?

Produkčný však už bol rozbehnutý, keď sa raz odhodlal, tak chcel zo seba vysypať všetko:

„Eugen, pozri sa, dostal si na výpomoc dialogistov, ktorých si si vybral. Rozšírili sme tvoj tím o ďalšieho storylajnistu, povolili sme ti použiť ďalšie exteriéry a kvalita aj tak klesá. Vedenie chce tento *event* zachovať, ale ak to pôjde takto ďalej, pokojne môžu angažovať ďalšieho storylajnistu, prípadne iného – vyhoreného prepustiť. Zatiaľ som to so starým uhral. Povedal som mu, že sa s tebou porozprávam, ale večne ťa nebudem môcť chrániť! Povedz mi, deje sa niečo?“

Eugen Kostúr sa nespokojne zavrtil na tvrdom brvne. Produkčného slová ťali do živého. Sám si dobre uvedomoval, že jeho tvorivá potencia klesla. Chýbajú mu nápady, ale aj trpezli-

vosť odsedieť si text za počítačom. Navyše jeho ambíciou bolo tvoriť hodnotnejšie texty než plytké seriálové melodramatické príbehy. K správnej pohode neprispievali ani nezhody a napätia, ktoré sa hromadili v poslednom čase medzi ním a manželkou.

„Tony, nemusím ti azda hovoriť, že seriál robím len pre prachy. Je to čosi, čo mi nejde úplne ľahko od pera.“

„Tušil som to...“

„Celá televízia bola vynájdená len preto, aby aj analfabeti mali dôvod nosiť okuliare!“

„Aj to viem, ale dal si sa na boj, tak musíš vydržať!“

Kostúr sa trpkosť usmial. Potom sa Tonymu nesmelozne priznal k niečomu, čo mu už dlhšie vrtalo v hlave:

„Počul som, že Kinder z Joyky frčí na kokse.“

Kinder bol scenáristická hviezda z konkurenčnej televízie.

„Či na kokaíne – to neviem. Ale povráva sa, že na niečom šlape...“ pripustil produkčný, „... ale nech ide, na čom chce, stíha dodávať texty ku dvom denným seriálom a k jednému týždňovému! A podotýkam, že celkom slušné!“

„Chceš tým naznačiť, že by som sa mal začať dopovať aj ja?!“

„Nechcel som nič naznačiť, ty by si mal sám najlepšie vedieť, čo máš urobiť. Naše dnešné stretko malo mať len jeden účel – upozorniť ťa, že vo vedení začalo tlieť ohnisko nespokojnosti,“ povedal Tony takmer úradným hlasom.

O čosi tichšie, ale o to naliehavejšie dodal:

„Urob s tým niečo. Vo svojom vlastnom záujme. Možno by nebolo zlé, keby si si na pár dní zobral voľno a odišiel si vyčistiť hlavu niekam do lesa... ďaleko od všetkých... len so ženou a so psom...“

Kostúr pri slovách „so ženou“ zdvihol zrak a produkčnému sa zazdalo, že oči zastavil v poslednej chvíli pred úmyslom prevrátiť ich v stĺp.

„No dobre, hoci aj bez manželky... alebo zober so sebou

nejakú pipenku na odreagovanie.“ Produkčnému sa šibalsky zaískrilo v očiach. Myšlienkami bol už na castingu s mladými uchádzačkami o podenkovú televíznu kariéru, ktorý ho čakal o slabú polhodinku.

Scenárista mlčal. Dupal nad produkčného návrhom.

„Budem o tom uvažovať...“ navela prislúbil.

Produkčný do seba rýchlo prevrátil zvyšok tulamorky a zoskočil z drevenej hrady:

„Sorry, starý, ale musím už bežať, o chvíľu sa začína casting, našuchorené pipenky už čakajú...“

Frajersky cvrknol prstom do striešky klobúka a vykročil ku dverám:

„Tak čau!“

„Čau.“

Eugen Kostúr zostal v pube sám. Teda nie úplne. Pri stole štamgastov sa, tak ako každý večer, hlučne zabávala partia starnúcich a pribierajúcich reliktov voľakedajšej bratislavskej hipisárskej scény. Kedysi do tejto krčmy chodilo viacero známych ľudí od muziky, veď nahrávacie štúdiá Slovenského rozhlasu boli neďaleko. Keď rozhlas presťahovali, postupne sa začali vytrácať, až zostali len títo fotríci s rednúcimi vrkočmi stiahnutými gumičkou a s apetítom na desať a viac pív.

Eugenovi Kostúrovi, úspešnému scenáristovi, literátovi, v istom období dokonca kultovej postave odbojného študentstva, bolo jedno, že ostal sedieť sám. Keď išiel na stretnutie, vedel, že sa budú baviť o práci, hoci produkčný na rovnaké miesto v poradí dôležitosti tém staval vzťahy so ženami. Teda najmä tie svoje – čo najčastejšie a čo najviac sa obmieňajúce. Bol známy sukničkář a jeho pozícia v televíznej brandži bola akoby predurčená na dráhu úspešného lovca dámskych srdiec. Kostúr vedel, že sa budú baviť o práci, ale že dostane takúto výstrahu – to naozaj nečakal, hoci aj on si uvedomoval, že v poslednom období sa pri písaní trápi. Nejde mu to tak ľahko ako kedysi.

Čo som už vystrielal všetky nápady? pýtal sa často sám seba, no zároveň mal pripravený protiargument – *veď mám len 42 rokov, taký John Morgenstern písal úspešné hollywoodske scenáre ešte aj dávno po sedemdesiatke!*

Vzťah s manželkou mu tiež nepridával na spokojnosti. V poslednom čase mal pocit, že sa navzájom odcudzujú. Jeho žena už tri roky nepracovala, po dohode s ním zrušila svoj pracovný pomer a zostala na voľnej nohe. Pracovala len príležitostne a nárazovo. Napriek tomu čoraz častejšie prichádzala domov neskoro – vraj z práce. Bola rozjarená a myšlienkami inde. V predsieni skopla topánky z nôh, vrhla sa do sedačky a nohy, rajcovne vytrčajúce spod krátkej sukne, vyložila na stôl. Rád by sa v takých chvíľach venoval geografickému prieskumu sútoku oboch štíhlych stehien, ale imperatív nenaplnenej dennej kvóty textu a Damoklov meč termínu ho odrádzali od akejkoľvek rozptyľujúcej aktivity.

Možno sa mal s produkčným porozprávať aj o tomto... Ale vlastne radšej ani nie, veď on si nikdy nijaký trvalý vzťah nevybudoval. Žil len od úlovku k úlovku ako praveký lovec – s tým rozdielom, že v jeho prípade nešlo o prežitie a mamuty, ale o rozkoš a pipenky.

Kostúr si zamyslene odpil z piva a jeho mozog, uvelebený v lebke na alkoholovom vankúšiku, zrazu dospel k nepríjemnému poznaniu – ak sa rýchlo nevzchopí, príde o skvelo platený dlhodobý kšeft.

Ale ako si má pomôcť? Ako sa vzchopiť? A ako povzbudiť driemajúcu inšpiráciu? Alkohol ho skôr utlmoval, nepodnecoval tvorivosť. To si už naozaj má zohnať niekde koks ako ten Kinder z Jojky? Ale ak by mal pracovať do úmoru len preto, aby mal dostatok peňazí na drogu, tak aký by to vlastne malo zmysel?

Čo potom? Mariška, péčko, éčko či iná droga? Odfajčiť si pečeň a stať sa závislákom? Po tom naozaj netúžil... Ale minule mu ktosi v štúdiu podhodil odborne sa tváriaci článok o keta-

míne. Spočiatku nemal záujem si ho prečítať, nosil ho so sebou v taške vyše týždňa, ale napokon naň doma hodil oko. A zaujalo ho to. Akýsi kalifornský neurológ¹ známy svojimi vedeckými objavmi v oblasti zmyslovej deprivácie a znalosťami komunikácie s delfínmi, opisoval, ako mu pri odstraňovaní migrény pomohol lekárom predpísaný ketamín. A nielenže pomohol, ale mu aj umožnil nahliadnuť za hranice iných realít. Ďalší autor – anezéziológ opisoval, ako terapeuticky podávaný ketamín premiestňoval jeho manželku do dôverne známeho priestoru, či lepšie povedané dimenzie, kde sa stretávala s inými bytosťami, a tieto zážitky pôsobili veľmi inšpirujúco.

Mal by skúsiť ketamín? Ale kde by ho zohnal? A vôbec, o čom to tu vlastne uvažuje? zhrozil sa.

4. Produkčný zišiel po dvoch schodíkoch pred pub. Čerstvý vzduch ho po opustení podobne zafajčených putík vždy znovu dokázal prekvapiť. Nie však až natoľko, aby na ne zanevrel alebo aby nebudaj prestal fajčiť. Na ulici pred podnikom stál dnes len jeden jediný taxík – favorit, ktorý toho už očividne pamätal dosť. Produkčnému to bolo jedno. Bol rád, že tam vôbec nejaký stojí. Mal dosť naponáhlo. Otvoril vŕzgajúce dvere a do nosa mu ako boxerská rukavica udrel mocný závan z aromatického stromčeka, visiaceho na spätnom zrkadielku. Vždy znova sa čudoval, ako dokážu taxikári vydržať celý deň v tých pár kubických metroch kabínového priestoru presýteného vôňami ako z časov *duchov Moskvy*.

„Dobrý deň, zoberiete ma do domu kultúry v Dúbravke?“ oslovil taxikára.

Obstarožný fičúr odložil časopis s ľahko erotickým obsahom a povedal:

„Nech sa páči.“

„Ale ponáhľajte sa, prosím vás...“ dodal produkčný.

„Pôjdem tak rýchlo, ako sa dá – samozrejme, v medziach zákona... akurát Dostojevského rad je rozkopaný, budeme si to musieť šibnúť po Dobrovičovej...“

„Mne je jedno kade, len nech je to rýchlo...“ uvelebil sa na zadnom sedadle, ktorého poťah bol poriadne preriednutý, ale zatiaľ ešte nie pretrhnutý. Motor prekvapujúco naskočil na prvý pokus a favorit zoskočil z chodníka na vozovku. Pri Kablovke zabočil doprava.

„A čo sa dnes koná v dúbravskom kulturáku?“ opáčil taxikár.

„Idem tam pracovne...“ odtušil produkčný, ale taxikárovi bol chlapík v koženom klobúku povedomý. Celkom správne si ho priradil k televíznym kruhom, takže túžil po nejakej pikoške.

„Niečo sa tam bude nakrúcať?“ nedal sa len tak odbiť.

„Idem na casting, budeme vyberať mladé ženy do televíznej súťaže...“

„Čučoriedky?“ spýtal sa závistlivo taxikár a naprázdno prehltol.

„Čučoriedky!“ pritakal produkčný a zaregistroval, že práve prechádzajú okolo vysokoškolského internátu na Dobrovičovej. Keď na chodníku pred internátom upútala jeho pozornosť jedna obzvlášť vydarená predstaviteľka budúcej slovenskej vysokoškolskej inteligencie, dodal:

„Také, aké bývajú tu.“

Dievčina ho tak zaujala, až sa za ňou v sedadle vykrútil ako paragraf. Taxikár si to všimol:

„Bola dobrá, čo?“

„Skvelá!“ potvrdil produkčný, sledujúc dievčinu blížiacu sa ku schodom stúpajúcim k vchodu do internátu. Vtom zbadal, ako sa spoza rohu vynorila mužská postava. Mladík mal dlhšie, neuveriteľne strapaté až zanedbané vlasy, na tvári niekoľkodňové strnisko. V rýchlosti si všimol, že bol oblečený do rozgajda-

ného šuštiakového, nie práve najčistejšieho športového overalu z Miletičky. Na krku sa mu hompáľal drevený kríž zavesený na čiernej šnúрке od topánok.

Čudák sa zakrádal za dievčinou, akoby jej chcel zozadu zakryť oči a prekvapiť ju, ale keď študentka došla na úroveň mramorového schodiska, chlapík sa zrazu stratil v priestore pod ním a produkčný už viac nevidel. Taxík zabočil doľava na Šafko a stratil sa za rohom.

Dievčina vracajúca sa na internát si podozrivého muža za svojím chrbtom nevšimla. To ani nebol jeho zámer, chcel sa nebadane dostať pod schodisko. Keď sa mu to podarilo, nedočkavo si čupol. Na tvári sa mu zračilo napätie, ľavým viečkom mu začal lomcovať tik. Prikrčený sa zakrádal k malému pivničnému okienku, ktoré sa nachádzalo uprostred podschodového priestoru. Nad ním – po schodisku kráčali študentky, ale žiadna ho nemohla vidieť. Akurát z ulice by si ho mohol ktosi všimnúť, hoci prítomie pod schodmi mu poskytovalo pomerne slušnú skrýšu.

Bolo tam pivničné okno, ale za ním sa nenachádzal sklad zemiakov pre internátnu menzu, ale sprcha.

Dievčenská sprcha.

Muž v športovej kombinéze značky *Hugo Miletič* sa pritisol k zarosenému oknu, v ktorom bola zarámovaná tabuľa drôteného bezpečnostného skla. Jeho priehľadnosť bola biedna. Dali sa cezeň vidieť len pohybujúce sa svetlé a tmavé tiene, kontúry čohokoľvek boli nezreteľné. Sklo však malo v strede malý otvor. Kto a kedy ho v ňom vytĺkol, to nikto nevedel, ale bol tam už dlho. Čudák k nemu nedočkavo priložil oko a na tvári sa mu rozhostil spokojný slabomyseľný úsmev.

Mal šťastie. Do sprchy práve, chichúňajúc sa, vošli dve dievčatá. Štíhla čiernovláska chytila prekríženými rukami spodný okraj trička. Keď si ho preťahovala cez hlavu, kdesi sa jej zachytilo a ona chvíľu bojovala o slobodu s hlavou schovanou

v bavlnenej tkanine a bradavkami vztýčenými smerom k oknu. Druhá dievčina si sadla na lavičku, z nôh striasla šľapky, zopla si vlasy do gumičky a vrkoč pripevnila k hlave. Čiernovláska zavesila tričko na vešiak, stiahla si nohavice, preložila ich na polovicu, odložila a zostala stáť nahá. Len drobný biely trojuholník, ostro kontrastujúci s jej opáleným telom, zakrýval to posledné.

Chlapíkovi čupiacemu za oknom asi začala strpať noha, pretože preniesol váhu tela na druhú a čiernovláska ihneď zaregistrovala pohyb za drôteným oknom. Zdvihla k nemu zrak a zvrieskla. Z vešiaka rýchlo strhla dlhú osušku s modrozelenými kvetmi a zakryla ňou tie svoje. Zároveň rukou vystretou k oknu upozornila kamarátku na nevítaného špehuňa. Blondínka sa spočiatku tiež naľakala mužskej siluety, ale potom kamarátke čosi s lišiackym výrazom pošepkala a postavila sa. Pomaly sa začala pohybovať v rytme nikým nepočutej hudby a pritancovala bližšie k oknu. Čiernovláska sa stále ukrývala za osušku, ale obe sa už opäť veselo chichotali. Blondínka medzitým začala predvádzať nesmierne dráždivý tanec, počas ktorého sa postupne aj jej tričko ocitlo na lavičke. Muž za oknom bol v siedmom nebi. Kľakol si, aby sa mohol k oknu pritlačiť ešte viac. Vôbec nezbadal, že sa na internát vracajú z mesta tri študentské páry. Jeden z chlapcov čosi vysvetľoval ostatným a hlasno sa pritom smial. Dievčina, ktorú držal okolo krku, sa zrazu zastavila a rukou ukázala smerom ku schodisku:

„Pozrite, už je tu zas!“

Všetci sa pozreli naznačeným smerom a najmohutnejší z chlapcov sa spýtal:

„Podáme si ho?“

Zvyšní dvaja prikývli – nechceli v očiach svojich dievčat vyzeráť menej chlapsky.

„Vy choďte sprava, ja pôjdem zľava. Nesmie nám ujsť!“

Špehuň pod schodiskom bol taký zaujatý erotickým tancom,

ale vlastne aj sám sebou, že si vôbec nevšimol, ako sa k nemu blížila tri postavy.

„Ty hajzeľ, tak už ťa konečne máme!“ skríkol najmocnejší študent, keď zdrazil chlapíka za golier.

Muž v špinavej športovej súprave sa pokúsil vyslobodiť, ale ďalší dvaja študenti k nemu priskočili, pevne ho zovreli a ťahali spod schodov na ulicu.

„Ty budeš očumovať naše baby?!“ skríkol plecnatý študent a vrazil mu päšť do brucha. Vzápätí ho úderom na zadnú stranu krku zrazil k zemi. Nie nadarmo navštevoval tréningy karate. Teraz, keď bol chlapík na zemi, trúfli si aj zvyšní dvaja. Kopance do stehien, ale aj do brucha ho museli bolieť. Po každom kopnutí len ticho zastenal, ale nebránil sa. Bolestne sa krútil na zemi, modrý športový komplet mal čoraz zafúlanejší od prachu a kopancov, z vrečka nohavíc sa mu vytrúsili nevylúskané slnečnicové semenka...

„Nechajte ho už!“ zľutovala sa jedna zo študentiek.

„Úchyl jeden zasratý, musí dostať príučku, aby sa tu už nikdy viac neukázal!“ odmietol žiadosť o prímerie najmocnejší z nich a vyťal mužovi poriadne zaucho.

Spoza rohu vyšlo auto motorizovanej hliadky polície. Rozhorúčený vykonávateľa spravodlivosti si ho nevšimli, pokračovali v „poučovaní“ nešťastného chlapíka, ktorému sa na pere zjavila krv.

Hliadkové auto zastavilo uprostred ulice, dvaja policajti z neho náhlivo vystúpili a zamierili ku skupinke bijúcich sa chlapov:

„Polícia! Okamžite prestaňte!“ zvolal strážmajster.

„Vidíte, hovorila som vám!“ povedala študentka, ktorá chcela, aby s bitím prestali.

„Čo sa to tu deje?“ spýtal sa druhý policajt.

Najmocnejší zo študentov sa pasoval do roly hovorcu celej skupiny:

„Čo by sa dialo, pristihli sme úchyla, ktorý chodí šmírovať

naše dievčatá tamto pod schody, keď sa sprchujú. Tak sme sa rozhodli dať mu príučku.“

Policajt sa sklonil k vzdychajúcemu chlapovi, schúlenému do bolestivého kľbka. Rukou ho otočil k sebe, aby mu videl do tváre:

„Šmírak Oto.“

„Vy ho poznáte?“ prekvapene sa spýtala jedna z vysokoškôľáčok.

„Samozrejme, Otko je známa firma. Rád si obzerá dievčence, však, Otko? Tentoraz sa ti to tuším neoplatilo...“ robil si z neho posmech strážmajster.

Oto nevrazil nič, len vystrašene hľadel raz na študenta, raz na strážmajstra.

„Keď o ňom viete, prečo ho nezavriete?“ spýtala sa študentka v slušivej minisukni.

„On je vlastne neškodný, len sa pozerá. Neprepadáva ženy, teda aspoň mu to zatiaľ nikto nedokázal, nerobí nič, čo by sa dalo kvalifikovať ako trestný čin. To je taký náš Otko, však, Otko?“

Otko na zemi príčinlivo prikyvoval.

„Tak čo, Otko? Bolí ťa niečo?“

„Všetko...“ zanariekal.

„Vieš sa postaviť?“

Otko si čosi zamrmľal popod nos a pomaly sa dvíhal na nohy. Usiloval sa vstať tak, aby bol od najagresívnejšieho študenta čo najďalej.

„Chcete naňho podať oznámenie alebo vám stačí, že ste mu dali nakladačku?“ spýtal sa strážmajster.

„Samozrejme, že chceme!“

„Nejdem vás prehovárať, ale ak podáte oznámenie, budete musieť prísť vypovedať, potom občianskoprávne konanie, nakoniec Otko dostane nejakú symbolickú pokutu, ktorú aj tak nebude mať z čoho zaplatiť... bude sa to naťahovať. Omnoho účinnejšia

je tá bitka, ktorú ste mu uštedrili. Myslím si, že sa tomuto miestu odteraz bude vyhýbať širokým oblúkom. Však, Oto?“

Oto vyplašene hľadel z jednej študentky na druhú a horlivo pritakával:

„Budem, budem...“

Jazykom si oblizol krv z pery. Vysokoškoláčke v minisukni ho zrazu začalo byť ľúto:

„Dobre, veď sa vlastne nič nestalo, nechajme to tak...“

„Ako, nechajme to tak?!“ rozčúlil sa študent – karatista.

„Jednoducho to nechajme tak, veď je to vlastne chudák...“ pridala sa ďalšia študentka.

Bojovný študent urazene krútil hlavou. Nechápal, že mu bráňa doviest' jeho hrdinský čin do úspešného konca.

„Môžeme ho teda pustiť?“ spýtal sa strážmajster.

„Tak ho teda pusťte...“ neochotne súhlasil karatista. Potom sa ešte obrátil k Otkovi, otrčil mu päšť pod nos a zrúkol:

„Ale ak sa tu ešte raz zjavíš, tak neodídeš po vlastných, tomu ver!“

„Neobjavím, neobjavím...“ ochotne sľúbil Oto.

„Otko, jednej veci nerozumiem. Na krku nosíš kríž, ale pri tom robíš prasačinky. Ako to ide dohromady?“ podpichol ho na rozlúčku druhý policajt.

Otko sa previnilo usmial.

„Tak už radšej bež, nech ťa tu nevidím...“ povedal strážmajster.

Otko sa dotknuto oprašoval. Zrazu ho zázračne prešli všetky bolesti. Svižným krokom zmizol za rohom.

„Tak teda dovidenia.“

Strážmajster sa rozlúčil s peknými študentkami a pohol sa smerom k autu, ktoré blokovalo premávku. Za ním sa už začala tvoriť kolóna vozidiel.

„Dovidenia.“

„Dovidenia.“

II.

8. máj sobota

5. Detektív Farský zabočil z Rožňavskej ulice doľava na parkovisko hypermarketu. Nešiel sem služobne, vedľa neho sedela jeho manželka Iveta. Ona bola iniciátorkou tejto cesty:

„Aspoň raz by si mi mohol pomôcť s nákupmi! Zvlášť teraz, keď máte v práci voľnejšie.“

Kde prišla na to, že máme v práci voľnejšie? výtalo Farskému v hlave. Je síce pravda, že teraz majú pokojnejšie obdobie, ale manželka to predsa nemala podľa čoho zistiť. Usiluje sa zbytočne ju nezaťažovať svojimi pracovnými problémami. A už vôbec sa s ňou nerozpráva o jednotlivých prípadoch, ktoré rieši oddelenie závažnej trestnej činnosti, ktorému šéfuje. Depka sa predsa dá vypestovať aj menej hnusným spôsobom.

Parkovisko pred nákupným strediskom bolo plné. Vraj svetová hospodárska kríza, ale ľudia tu veselo tlačia svoje kopcovito naložené nákupné vozíky, akoby to bola zóna *crisis free*.

Farský šikovne obsadil práve uvoľnené parkovacie miesto, vystúpil z auta a otvoril zadné dvere. Mal tam odložené nákupné tašky.

„Nezabudni na fľaše!“ pripomenula mu manželka.

Sklonený nad batožinovým priestorom vyberal z plastovej debničky zálohované fľaše. Zrazu si uvedomil, že pri zadných dverách ich je o jedného viac. Kde sa vzal, tu sa vzal, k manželom Farským sa prikradol obézny Róm. V ruke držal akúsi škatuľu:

„Mladý pán, nekúpite paničke kozmetiku? Najvyššia kvalita! A úplne lacno!“

Detektív ani chvíľu nepochyboval, že ide o kradnutý tovar, ale nechcel sa do veci zaangažovať. Koniec koncov toto je len malá ryba v reťazci priekupníkov a on je predsa z oddelenia vražd.

„Nie, ďakujem, nemám záujem.“

„Ale aspoň sa na to pozrite, mladá pani. Za takúto liečebnú kozmetiku by ste v lekární dali aj šesťdesiat euro! A ja vám ju dám za dvadsať!“

Iveta Farská ponúkanú značku dobre poznala. Vedela, že patrí k tomu najkvalitnejšiemu, čo možno dostať. Aj by si tovar pozrela, ale vedela, že by tým manžela nahnevala:

„Nie, ďakujem!“

„Dobre, tak teda za pätnásť, mladá pani,“ Róm zaliečavým hlasom znížil cenu.

„Nie, naozaj ďakujem.“

„A vy, mladý pán? Pre vás tu mám energetické nápoje a vitamínové prípravky. Lacno!“ nevzdával sa cigán a chvíľu sa prehľaboval vo veľkej plátenej taške, v ktorej mal tovar nahádzaný hlava-nehlava.

Detektív Farský včera zachytil informáciu o tom, že došlo ku krádeži dodávky akejsi farmaceutickej spoločnosti, ale nečakal, že sa tovar tak rýchlo začne dostávať do obehu. Zakročiť z úradnej moci nemalo zmysel, akurát by prekazil manželkino nákupné popoludnie. Cigánovi sa tovar dostal do rúk iste už cez najmenej dvoch sprostredkovateľov, takže by z neho aj tak nič podstatné nevytiahol. A navyše – toto nie je jeho parketa. Ale otravovať ich ten blahobytné vyzerajúci Róm nebude!

„Mladý pán...” opäť začal s ponúkaním.

„Počuj, ty grázel,“ detektív chytil cigána pod krkom a druhou rukou mu pred oči otrčil odznak, „okamžite zmizni a buď rád, že na teba nemám čas!“

Viac slov nebolo treba. Cigán zmizol ako gáfor.

Ivete sa manžel v takýchto situáciách páčil. Imponovalo jej, že je to chlap, ktorý si len tak nedá skákať po hlave. Alebo, ako hovorili jeho kolegovia z práce, nedal sa len tak ľahko prešťať. Jediná osoba, v ktorej rukách mäkol a stával sa ľahko ovládateľným, bola ona sama.

Usmiala sa naňho a vykročili smerom k dverám, z ktorých sálal klimatizovaný chlad hypermarketu.

6. Kancelária vyšetrojúceho bola strohá. Niektoré kusy nábytku pamätali ešte časy minulého režimu. Na stene visela nástenka s hľadanými osobami a úradnými obežníkmi. V kvetináci na okne vädol *streptokarp hybridný*, ktorý sa do kancelárie dostal akýmsi nedopatrením pred pár mesiacmi a policajti ho odvtedy zalievali približne tak často, ako sa im podarilo odhaliť páchatela bankovej lúpeže. V kancelárii skrátka chýbala ženská ruka.

„Sadnite si,“ pokynul vlasatému mladíkovi policajt v civile.

Mladík sa posadil, mykol hlavou, aby odhodil nekonvenčný

vrkoč z pleca, a snažil sa tváriť ako pravidelný návštevník omší z prvého radu kostolných lavíc.

„Pán Kasarda, ako dlho pracujete vo firme AZpharma?“

„Tri roky.“

„Je bežné, že keď odnášate tovar do lekárne, necháte auto stáť so zapnutým motorom?“

„Samozrejme, že nie. Urobil som hlúposť, ale keď ku vchodu to boli len tri kroky...“

„Chcete teda povedať, že ste doteraz nikdy kľúče v zapalovaní nenechali, a keď k tomu jeden jediný raz došlo, tak práve vtedy vám auto ukradli?“

Mladík prikývol.

„To je zaujímavá náhoda, nezdá sa vám?“

„Hlavne je to smola...“

„No, možno smola, možno dobre pripravená akcia!“ opáčil policajt.

„Dovoľte?! Čo tým chcete povedať?“

Policajt pristúpil ku Kasardovi odzadu a znenazdajky mu položil ruky na plecia:

„Kto je tvoj kumpán?“

Vodiča dodávky to však nezaskočilo:

„Aký kumpán?“

„No predsa ten, komu si nechal auto naštartované!?“

„Po prvé neviem o čom hovoríte, po druhé nechápem, prečo mi tykáte?!“ vyskočil zo stoličky Kasarda.

„Len sa nenadrapuj, Kaser. Mal si predsa takú prezývku, nie?“

Kasarda si zase pomaly sadol a prstami pravej ruky začal bubnovať na stolovú dosku.

„Kaser z Trenčína. Myslíš si, že my máme v evidencii bordel? Že nevieme, čo máš na triku? Podvod s fingovanými faktúrami za takmer pol milióna...“

„Ale veď...“

„Ja viem, čo chceš povedať, Kaser. Keď sa to prevalilo, peniaze si vrátil a vďaka ústretovosti poškodeného si vyfasoval len podmienku... čiže ty mi chceš teraz povedať, že z tvojho pohľadu si vlastne čistý, však?“

Na Kasardovej tvári bolo vidieť, že vyšetrojúci mu ukradol jeho vlastné slová z pier. Nadýchol sa, aby sa ohradil, že je naozaj čistý.

„Lenže z môjho pohľadu čistý nie si. Minimálne máš sklony podvádzať. A fingovaná krádež auta plného liekov – to má rukopis veľmi podobný tvojmu! Tak to vyklop podobrotky!“ posledné slová už vyšetrovateľ skríkol tak hlasito, až z chodby vošiel kolega a spýtal sa:

„Všetko v poriadku?“

„V poriadku, v poriadku, až na to, že sa tento zmrd nechce priznať!“

„Ale ja sa nemám k čomu!“

„No dobre, ja mám čas. Ale pomalšie to bude ubiehať tebe – to mi ver!“

Neskoro popoludní ho vyšetrovateľ musel prepustiť, pretože sa nenašiel ani najmenší dôkaz, že by mal Kasarda s krádežou auta čokoľvek spoločné.

7. V pracovni bolo šero. Svetlo stolnej lampy umiestnenej vedľa monitoru počítača osvetľovalo len úzky výrez priestoru. Kostúrova tvár bola nasvietená zmesou mäkkého žltého svetla žiarovky a belavého svitu monitora. Scenárista hľadel uprene na displej a prsty oboch rúk mu trčali vo vzduchu, pripravené zachytiť na klávesnici myšlienku, ktorá však neprichádzala. Chvíľu nad klávesnicou nervózne precvičoval prsty ako klavirista chystajúci sa predniesť Čajkovského klavírny koncert b mol. Potom sa jednou rukou nervózne poškrabal vo vlasoch a vystrel sa na

kolieskovej stoličke s vysokým operadlom. Uvedomil si, že ho od dlhého sedenia bolí chrbát. Vstal, zo škatuľky vybral cigaretu a vyšiel na veľkú, mramorom vykladanú terasu.

Kostúrovi nebývali v tomto byte dlho.

Kedy sa sem vlastne nasťahovali – hútal – pred piatimi či šiestimi rokmi?

Manželka chcela, aby kúpili rodinný dom kdesi na okraji mesta vo vychytenej štvrti, ale Eugen nesúhlasil. Dôvodil časťtými zápchami pri ceste do práce, potrebou denno-denného operatívneho pracovného kontaktu s kolegami – ľuďmi z brandže, ktorý sa odohrával najčastejšie v kaviarničkách v centre Bratislavy v ktorúkoľvek dennú či večernú hodinu. Stretnutia neboli vždy bezalkoholové, a tak sa nedalo spoliehať sa na cestu domov vlastným autom. No a napokon o rodinný dom sa treba aj starať, udržiavať ho a Kostúr nebol ten typ, ktorý by si cez víkend s pasiou obliekol montérky a vyliezol hoci aj na strechu opravovať letnými búrkovými krúpami poškodenú strešnú krytinu.

Napokon kúpili v novostavbe pod Kalváriou dva byty na treťom poschodí a spojili ich v jeden – celé poschodie tak bolo ich. Spojením vznikol luxusný byt s terasou veľkou ako menšia záhrada pri rodinnom dome a manželka navela uznala, že je jednoduchšie zalievať črepníkovú zeleň na terase ako kosiť anglický trávnik a okopávať zeleninové hriadky na záhrade.

Scenáristova manželka mala občas sklony tváriť sa veľkopsky, dbala o seba, o svoj zovňajšok, vždy chcela byť in. Presúšať sa s kamarátkami po Auparku ju bavilo, no na druhej strane bola schopná obuť si aj vibramy a celý deň v daždi a blate loziť po kopcoch v okolí mesta. Tak to fungovalo pred svadbou a tesne po nej. Kostúr ju mal za to rád, ale čím dlhšie boli spolu, turistka sa tým viac menila na dámu.

Kostúr si ledabolo prilepil cigaretu o spodnú peru, zapálil si, labužnícky potiahol a potom ju zase vybral z úst. Vystrel sa,

akoby si chcel za chrbtom spojiť lakte, a keď sa mu to nepodari-
lo, oprel sa o zábradlie. Rád pozoroval ruch v ich uličke.

Teda to, čo sa tam dialo, by sa len ťažko dalo nazvať slovom
ruch. Keď si vyberali adresu svojho budúceho bydliska, prvým
a najdôležitejším kritériom bol pokoj. A ten tu našli. Z terasy
zvykol pozorovať susedov, ako odchádzajú a prichádzajú, a hoci
ich nepoznal, pokúšal sa k ich typom vymýšľať osudy. Bol to
pre neho akýsi scenáristický tréning. Ak sa už na ulici predsa
len vyskytol nejaký rušivý moment, takmer vždy pochádzal
z prízemnej budovy, ktorá sa krčila pred ich domom. Svietilo sa
v nej aj dnes večer a tmou sa z nej tiahlo tlmené vystrašené psie
kvílenie. Bola to veterinárna klinika.

Kostúra znepokojovala vlastná tvorivá kríza. Nechápal to
– robil to, čo vždy túžil robiť. Vymýšľať a riadiť osudy iných,
i keď fiktívnych osôb. Ale či si vybral dobre? Aj ten najlepší
autor môže jedného dňa vystrieľať nápady a čo potom? Taký
zverolekár z ambulancie oproti v podstate tiež riadi a ovplyv-
ňuje osudy, i keď len zvierat, ale tvorivej krízy sa báť nemusí.
Navyše mu to asi aj dobre vynáša. Vyváža sa v najnovšom type
bavoráka sedmičkového radu. V oknách ambulancie sa svieti
takmer nepretržite. Dokonca aj Kostúrova manželka, ktorá si
presadila kúpu malého Jack Russel teriéra, navštevuje ambu-
lanciu s každou hlúposťou. Veď kto to už kedy chyroval, aby sa
psom strihali pazúriky? Na dedine sa o to nikto nikdy nestaral
– buď si ich pes obrúsil sám, alebo si ich obhrýzol. *Dobrý biznis
je táto veterina, peniaze prichádzajú samy* – hútal Kostúr.

On sám musí doma vytvoriť text, odnieť ho tam či onam,
strachovať sa, či námet schvália, potom text zas upravovať podľa
požiadaviek milióna ľudí – produkčného, režiséra, šéfa televízie,
prípadne podľa predmenštruačnej nálady hlavnej hviezdy seri-
álu. No a nakoniec ešte musí trpnuť, či mu zaplatia včas a podľa
podmienok dohodnutých v zmluve. Neistý chlebík si vybral.
Ale vzrušujúci!

8. Malý žltý kríženec stíchol hneď, ako ho vnútro svalová injekcia prestala štípať. Netušil, že ho čakajú ešte ďalšie dve, a ani ho to neznepokojovalo, pretože mu nebolo dobre. V jeho čreve uviazol kus kukuričného šúľka, ktorý v zápale hry prehltol a nedokázal vyvrátiť.

Doktor Forgáč stál v rohu operačnej miestnosti a pozoroval sestričku, či chystá na operáciu všetko tak, ako to vyžaduje. Eva Slabeyciusová bola pekná brunetka a zverolekár si ju vybral do tímu práve preto. Do zamestnania nastúpila tesne po bujarej oslave dvadsiatky. Odvtedy už uplynuli štyri roky. A celé tie štyri roky Forgáča tajne milovala napriek tomu, že bol od nej takmer o dvadsať rokov starší. Teda ona si myslela, že tajne, ale všetok ostatný personál veterinárnej kliniky o jej láske vedel, pretože bola až príliš očividná. Doktor, blížiaci sa k štyridsiatke, bol rozvedený. Udržiaval si atletickú postavu, tvár mu zdobili husté fičúrske fúzy, pod ktorými dokázal vylúdiť úsmev, ktorému ženy len ťažko odolávali. Bohatá hriva dlhších tmavých vlasov nebola poznamenaná jediným šedivým votrelcom. Hoci už dávno nemal na tvári pubertálne akné, stále pôsobil dojmom mierne zostarnutého slobodného mládenca, zaujímajúceho sa o každú sukňu, ktorá sa okolo neho obšmietla. Dobrá nálada ho nikdy neopúšťala.

Sestrička rozložila na operačný stôl elektricky vyhrievanú podušku a prekryla ju nepremokavou tkaninou. Zo sterilizátora priniesla na príručný stolík veľkú operačnú súpravu, pootvárala nádoby so šijacím materiálom a zapla prístroj na monitorovanie životných funkcií.

„Evka, bude to už desať minút, čo sme psovi pichli medetomidin?“ spýtal sa doktor Forgáč.

„Už asi áno, pán doktor.“

Uvedenie do celkovej operačnej anestézie sa skladalo z troch krokov, troch injekcií. Dávku posledného prípravku mal veterinár už vyrátanú na kalkulačke. Ešte raz sa pre istotu pozrel na displej a prikázal jej:

„Tak natankujte jeden a pol kubíka ketamínu...“

Eva Slabeyciusová natiahla z malej fľaštičky priehľadný roztok anestetika a podala mu striekačku s novou ihlou. Ketamín vždy aplikoval doktor Forgáč sám. Jednak preto, aby v prípade komplikácie bola zodpovednosť vždy na jeho pleciach, a tiež preto... lebo... Ťažko si to priznával, ale vždy pociťoval zvláštne vzrušenie, keď sa celý obsah striekačky ešte ani nestihol premiestniť do tela zvieracieho pacienta a živý organizmus mu doslova pod rukami začal pomaly ochabovať až do stavu nie nepodobnému smrti. Tá úžasná moc, ktorú mal v rukách, ho vždy znovu fascinovala. Sem-tam sa stalo, zvlášť ak aplikoval vyššiu dávku ketamínu, že sa uspávaného zvieraťa zmocnili niekoľko sekúnd trvajúce ketamínové krče. Nie, nešlo o nejaké jeho pochybenie, možnosť výskytu takýchto krčov pri použití ketamínových prípravkov sa bežne opisuje aj v odbornej literatúre. Krče nevyzierajú pekne, zviera sa celé trasie, akoby ho napojili na 220 voltov, vystiera končatiny a chvíľami to vyzerá, že končí svoju pozemskú púť. Neprijemné je, ak sa to stane ešte v prítomnosti majiteľa zvieraťa. Ťažko sa mu vysvetľuje, že je to v podstate normálna reakcia a nič zvláštne sa nedeje. Ako krče prišli, tak po pár sekundách aj odídu. Ale za tých pár sekúnd je majiteľ psa schopný aj ošedivieť. Doktor Forgáč sa preto ketamínovú injekciu snažil aplikovať, až keď chovateľa vypoklonkoval do čakárne. A ak išlo o zložitejší, dlhšie trvajúci zákrok, tak do neďalekej kaviarne.

Zverolekár pichol križencovi do stehna ketamín a použité striekačku podal sestričke:

„Chvíľu počkáme a ideme na to!“

Peter Forgáč zvykol hrať sám so sebou takú tajnú tipovaciu súťaž. Usiloval sa uhádnuť, u ktorého zvieraťa krče nastúpia a u ktorého nie, no nedarilo sa mu prísť na to, podľa čoho by sa to dalo hodnoverne predpovedať.

Aj ketamínové krče mu spôsobovali istý druh vzrušenia.

Koľkokrát preto sám o sebe zapochyboval: *Som v poriadku? Nie som trochu vyšinutý?* Vzápätí si však odpovedal: *Prečo by krčie práve so mnou nemali nič robiť, keď majitelia zvierata, ak sú prítomní, sú z toho na mŕtvicu?*

A už ako úplný zvrhlík si pripadal, keď mu občas napadlo, že ketamínové krčie psíka ležiaceho na operačnom stole sa nápadne podobajú na orgazmovú búrku jednej z jeho bývalých milieniek – obzvlášť senzitívnej Zuzky. Zuzka však bola niečo výnimočné medzi jeho milenkami. Unikátny kus! Excelentný! Takú človek nájde raz za život, alebo aj vôbec nie...

Forgáč občas v rozhovore s kolegami zo žartu pretriasal možnosť aplikovať niektorej svojej milenke ketamín práve kvôli týmto krčom.

„Tých pár sekúnd by možno bolo zaujímavých, ale to všetko potom by bola absolútna nuda,“ namietol v takej diskusii Forgáčov priateľ a spolužiak – doktor Podmajerský, „veď by ti tam ležala nehybne ako poleno... alebo ako nafukovacia Anča... a to by si asi nechcel?!“

A obaja sa začali smiať, pretože vedeli, že je to nezmyselný nápad.

9. Pani Jusková nepokojne poposedávala na sedačke v obývačke. Jej manžel píľil v manželskej posteli vo vedľajšej izbe už od pol desiatej. Dnes mal na stavbe ťažkú šichtu a zajtra ho zas čakala fuška u súkromníka – tam sa nedá príliš odpočívať.

Jusková neodkladala svoj odchod do spálne len pre manželovo chrápanie, chcela počkať na príchod dcéry z diskotéky. Jana, síce už osemnásťročná, ale ešte stále žaba, ju prehovorila, aby mohla zostať vonku do jednej.

„Dobre, ale budem ťa čakať, a ak nebudeš doma päť minút po jednej, začnem po tebe pátrať!“ zastrájala sa.

V skutočnosti Jusková už o polnoci nebola schopná udržať oči otvorené. Lahla si na sedačku a na vzburdenie zdaní, že naozaj nechce spať, ale len odpočívať, si zapla televízor. Oči sa jej zatvorili pár sekúnd po tom, ako sa na obrazovke zjavil akýsi silene veselý chlapík a prízemnými fómami sa usiloval vylúdiť úsmev na tvári menej inteligentnej časti diváckej obce.

Nespala tuho, každú chvíľu precitla a rozmazaným pohľadom kontrolovala čas na displeji tunera, ale po treťom či štvrtom precitnutí zaspala naozaj hlbokým spánkom. Zobudil ju až chlad doliehajúci cez pootvorené okno. Posadila sa na sedačku a sprvoti sa nedokázala zorientovať. Nechápala, prečo nespí v spálni. Až pohľad na tuner ju zelektrizoval:

„Tri štvrté na štyri!“

Vstala a potácavým krokom zamierila do dcérinej izby. Chvíľu postávala za dverami, ale keď nepočula pravidelný dych ani inú známku jej prítomnosti, pomaly otvorila dvere. Postel' bola prázdna. Razom precitla úplne. Nazrela do kúpeľne, zastala pred záchodovými dverami a s posledným kúskom nádeje v hlase zašepkala:

„Janka, si tam?“

Odpoveďou jej bolo ticho, a tak otvorila dvere a potvrdila si to, čo už dávno tušila – dcéra sa ešte nevrátila domov. Znepokojilo ju to, pretože doteraz sa na ňu dalo v tomto smere spoľahnúť. Z kabelky vytiahla mobil a vytočila dcérino číslo. Dlhé vyzváňanie, no nikto nebral. Plná obáv vošla do spálne a potriasla manžela za plece:

„Rudo, zobuď sa, Janka neprišla!“

Manžel sa len prevrátil na druhý bok.

Potriasla ho ešte raz a pre istotu aj zažala svetlo. Nie malé a šetrné z nočnej lampy, ale stropné.

„Čo je, čo sa deje?“ mrzuto sa prebral.

„Sú štyri a Janka sa ešte nevrátila.“

„Ale... jednoducho sa dobre zabávajú a ukecali ju, aby zostala dlhšie... to sa stáva...“

„Ale to by mi určite zavolala! A keď som jej volala ja, nikto nezdvíhal!“

Rudolf Jusko sa definitívne prebral:

„S kým išla?“

„S kým, s kým... s tou ich partiou...“

„Tak niekomu zavolaj!“

„Číslo mám len na Ivicu...“ nespokojne vysvetľovala Jusková, kým hľadala číslo najlepšej dcérinej kamarátky.

Trvalo dlho, kým zdvihla. Ospaľý hlas sa nevrlo spýtal:

„Čo je?“

„Ivka, tu je Jusková. Môžeš mi dať k telefónu Janku?“

„Janku? Nie je u nás,“ nechápala rozospatá kamarátka.

„Ty si už doma? Už ste odišli z diskotéky?“

„O pol druhej som prišla domov a Janka išla ešte predomnou...“

„A kde ste boli tancovať?“

„Tam, kde vždy – v Dance pointe. Janka ešte nie je doma?“ Ivica si zrazu uvedomila, prečo má Jusková naliehavý hlas.

„Nie, ešte neprišla. A ani nezavolala. A nezdvíha mi telefón!“

„Ale Janka odišla už okolo pol dvanástej. Hovorila, že jej nie je dobre, a potom odrazu zmizla. Všetci sme si mysleli, že išla jednoducho domov.“

„A s kým išla?“

Odpoveď neprichádzala. Jankina kamarátka si uvedomila, že situáciu nezvládla. Obe matky ich spolu púšťali v noci von pod podmienkou, že navzájom budú dávať na seba pozor.

„S kým teda odišla?“ zopakovala pani Jusková.

„No... neviem. Myslím, že sama.“

„Nevieš mi teda poradiť, kde by som ju mala hľadať?“

V telefóne zaznelo len zahanbené:

„Neviem.“

10. Eugen Kostúr náhle precitol. Uvedomil si, že zaspal poseďačky za počítačom, s hlavou opretou o ruku.

Tak to už naozaj nemá zmysel – pomyslel si – buď sa poriadne vyspať, alebo písať!

Ale písanie mu dnes nijako nejde. Pozrel sa na starožitné nástenné hodiny. Ukazovali štyri. Vypol laptop, zaklapol jeho veko a mátožne sa vymotkal spoza stola. Chcel sa najkratšou cestou presunúť do spálne, ale zrazu ho v okne upútalo svetlo vychádzajúce z veterinárnej ambulancie doktora Forgáča. Bol by dal krk na to, že ho videl o desiatej zamykať a odchádzať z kliniky, tak ako to, že sa tam teraz svieti?

Že by zabudol zhasnúť? Nie, nie, veď keď odchádzal, bola všade tma. Asi nejaký pohotovostný prípad... uzavrel svoju úvahu.

Cestou do postele ešte skonštatoval, že ani on, ani doktor Forgáč sa dnes poriadne nevyspia, ale kým on dnes nenapísal jedinu poriadnu vetu a nezarobil ani cent, zverolekárovi do pokladnice iste pribudne okrúhla sumička vrátane pohotovostného príplatku.

11. Pani Jusková sa nervózne prechádzala po izbe. Podľa jej mienky nebol manžel neprítomnosťou dcéry dostatočne znepokojený. Hnevalo ju to. Napokon vybuchla:

„Tak porad! Čo teraz? Zavolám na políciu?“

„No... možno by sme mali ešte počkať do rána...“ váhal Jusko. Vzápätí si uvedomil, že tento nápad manželka asi nebude považovať za príliš prínosný, a dodal: „... alebo sa idem poprechádzať po okolí diskotéky, či ju tam niekde nenájdem cmúľať sa s kýmsi...“

„Od pol dvanástej do štvrtej?! To azda nemyslíš vážne?“

Pán Jusko sa ospravedlňujúco skrčil vo foteli.

„Zavolám na políciu!“ rozhodla sa Jusková. V momente, keď sa načahovala za slúchadlom, telefón zazvonil.

„No vidíš, čo som ti hovoril, už nám volá!“ uľahčene si odľúkol Jusko. Manželka schmatla slúchadlo a patrične namosúrená sa chystala dcére vypucovať žalúdok:

„Kde, do čerta, trčíš?“

V telefóne sa však ozval mužský hlas: „Dovolal som sa do bytu Juskovcov? Pani Jusková?“

„Áno, áno, to som ja...“ prestrašené riekla.

„Tu je nadstrážmajster Sabol, nechýba vám doma dcéra?“

„Chýba!“ vyhrkla. Potom jej došlo, s kým asi hovorí:

„Vy ste od polície? Práve som vám chcela volať... Stalo sa niečo?“

„Vašu dcéru pred chvíľou našla naša hliadka v parku na Leškovej.“

„No chvalabohu!“ vydýchla si Jusková. Vzápätí sa zhrozila. Uvedomila si, že polícia by jej len tak nevolala:

„Stalo sa jej niečo?“

„Na prvý pohľad nie, ale... mohli by ste sem prísť?“

„Čo sa stalo?“

„To práve presne nevieme... prídte, prosím, čo najskôr.“

Jusko, načúvajúci pri slúchadle z druhej strany, prikázal manželke:

„Povedz im, že za pätnásť minút sme tam!“

Prifrčali už za desať, ani zaparkovať nebol problém, mesto ešte spalo. Obďaleč stálo policajné auto. Postávali pri ňom dvaja policajti, ďalší sedel pri vysielacke. Juskovci sa vydali k bielo-zelenému volkswagenu.

„Dobrý večer... alebo asi skôr ráno?“ pozdravil Jusko.

„Dobrý... predpokladám, že ste Juskovci?“ ubezpečoval sa jeden z policajtov.

„Áno, čo sa stalo?“

Pani Jusková sa nedočkavo tlačila do auta, kde sa zabalená v deke chúlila ich dcéra.

„Počkajte,“ zadržal ju policajt, „najprv sa porozprávajme.“

„Je v poriadku? Prečo nič nehovorí?“

„Pani Jusková, to je to, o čom sa chceme s vami zhovárať. Vašu dcéru našla policajná hliadka ležať pod tamtým kríkom. Bola úplne bezvládna. Len pomaly prichádzala k sebe. Nevie-
me, čo sa jej stalo, najprv sme si mysleli, že alkohol...“

Jusková rozhorčene pokrútila hlavou. Policajt pokračoval:

„... to sa stáva najčastejšie, ale alkohol z nej nie je cítiť. Je tu možnosť, že ju niekto prepadol, ale tvrdí, že ju nič nebolí. Najhoršie je, že si vraj na nič nepamätá. V takom prípade zostáva ako ďalšia možnosť už len nejaká droga...“

„To by naša dcéra nikdy...“ rezolútne namietla Jusková.

Policajt sa ironicky pousmial:

„Toto tvrdí väčšina rodičov a neskôr sa ukáže, že dieťa buď kryjú, alebo vôbec netušia, akým životom žije...“

Jusková policajta takmer odstrčila z cesty k autu:

„Môžem sa s ňou porozprávať?“

„Môžete, ale ešte predtým by som vám chcel povedať, že nech vám dcéra povie čokoľvek, asi by bolo dobré hneď teraz zájsť na odber krvi a asi aj na gynekologické vyšetrenie. Extáza na diskotékach je úplne bežná, možno niekto chcel, aby vaša dcéra bola... ako by som to povedal... povolnejšia... a čosi jej podstrčil. Ďalší postup z našej strany bude závisieť aj od výsledkov týchto vyšetrení. Zatiaľ sa totiž z nášho pohľadu nestalo nič, čo by bolo trestné... akurát, že si vaša dcéra ustlala v parku.“

„Ďakujeme, že ste nám zavolali, a vďaka aj za rady, vynasnažíme sa presne zistiť, čo sa vlastne stalo,“ ubezpečoval Jusko policajta. Ten vyzeral, akoby mal ešte niečo na srdci.

„Ešte niečo?“ spýtal sa Jankin otec.

„Pokúste sa s dcérou rozprávať pokojne,“ povedal policajt „vaša dcéra je ešte omámená, reaguje pomaly, asi ju bolí hlava a nie je jej dobre. Nekričte na ňu. Pokojným rozhovorom z nej dostanete viac.“

Jusko chápavo prikývol a pohľadom naznačil čosi také, čo chlapi vedia naznačiť, keď sa bavia o reakciách žien.

Pani Jusková pomáhala dcére vystúpiť z policajného volkwagenu. Janke sa však auto opustiť nechcelo a už vôbec sa nechcela vzdať deky, ktorú jej poskytli policajti. Napokon sa Juskovcom podarilo dcéru presadiť na zadné sedadlo ich auta. Matka si prisadla k dcére a prísny hlasom spustila:

„Janka, teraz nám porozprávaj, čo sa stalo.“

„Neviem...“ ospalým hlasom zamrmlala.

„Ale my to musíme vedieť!“ zvýšila hlas matka.

„Ja naozaj neviem...“

„Ako to, že nevieš?! Myslíš, že ti uveríme, keď tu budeš hrať divadlo?“ zalomcovala pani Jusková dcére plec.

Jusko, ktorý medzitým naštartoval motor, aby vykúril chladnú kabínu auta, sa obrátil dozadu: „Pomaly, pomaly... nebudeme sa stresovať...“ Tie slová patrili najmä manželke. Potom sa obrátil k dcére:

„Povedz nám, s kým si bola na diske?“

„Tak ako vždy... s Ivicou, Mirkou, Peťou, Jankom a Vladom.“

„Pili ste nejaký alkohol?“

„Mala som Sex on the beach,“ odpovedala unavene.

„Čo si mala?!“ zhrozila sa Jusková.

„Sex on the beach,“ odpovedal za dcéru manžel, „ovocné šťavy s trochou vodky...“

„Ty to odkiaľ poznáš?“ podozrievalo fľochla Jusková na toho svojho. Manžel otázku zasklil. Ďalej sa venoval dcére:

„A koľko si toho vypila?“

„Celý večer som cuckala z jedného pohára. Veď je to tam drahé!“

„A pred diskotékou ste sa niekde nezastavili?“

„Boli sme v Krížovej sedme na jednu hruškovicu.“

„Určite len na jednu?“ zahučala na ňu matka.

„Určite! Čo ma máte za alkoholika?“

„Prečo si potom teda spala v parku pod kríkom?“ nedala sa Jusková.

„Hruškovica s kokteilom ťa predsa zložiť nemohli...“ uvažoval Jusko.

Chvíľu bolo ticho. Otec rozmýšľal, ako sa spýtať, aby si dcéru nepopudil a zároveň dostal hodnovernú odpoveď.

„Počuj, Janka, vieš, že ja mám pochopenie pre mnohé veci... na diskotékach sa dnes deje všeličo, mladí radi experimentujú, koniec koncov ani ja som v tvojom veku nebol iný... nenapadlo vám skúsiť extázu alebo nejaké iné svinstvo?“

„Tati...“ unavene a zároveň rozhorčene takúto verziu odmietla.

„Dobre, dobre, len som chcel, aby bolo medzi nami jasno.“

„Teraz ma nechajte. Chce sa mi spať.“

„Ale my musíme vedieť, čo sa ti stalo, aby sme vedeli, čo ďalej...“ naliehala Jusková.

„Chcem spať,“ mrmlala dcéra a schúlila sa na sedadle do kľbka.

Jusko sa na chvíľu odmlčal, potom sa pozrel na manželku, akoby od nej očakával nejakú pomoc. Pani Jusková si všimla jeho pohľad, ale nepochopila ho. Nezostávalo mu iné, než aby sa spýtal sám:

„Janka... a nestalo sa... nemohol ťa v tom parku niekto... veď vieš, čo myslím...“

„Čo?“ prekvapene sa spýtala.

„No... veď vieš... zneužiť...“

„Tati?!“

„Rudo?!“

Obe ženy takúto možnosť okamžite zhrozene odmietli. Chvíľku to trvalo, kým sa Jusko znovu osmelil:

„Janka, sama si hovorila, že nevieš, čo sa s tebou dialo. A podľa všetkého to trvalo takmer štyri hodiny!“